

koguduse ja riigi ja würstide ja rahwa pärast. Sai ta wiimaks lõpenud palumast, pani tema akna kinni ja kustutas küünla ära.

„Kül see wõib üks waga Jumala mees olla,“ ütles krahw ise eneses, „sedasugust palwet ma ei ole elades weel kuulnud, iga sõna tungis südamesse. Wist see on üks wõdraist preestriteist, kellest trahteri peremees rääkis, aga Staalialane ehk Hiispaanialane see ei ole tõeste mitte, jalka keel jooksis nii magusaste tema suust, et üena lust oli pealt kuulda. Wist see mees on ka riigipääwale kutsutud, et ta kurja Yuteruse oma wäega peab ärawõitma. Kül ta sellega korda saab, kes tema wastu jõuab seista? Homme hommiku tahan ma tema jutule minna ja teda paluda, et ta mind õnnistaks hea tööle, mis pärast ma teele läksin. Aga kes teab, kas ta ka sellega rahul on, et ma Yuteruse kinni wõtan, ehk tema ennemine tahab temaga kokku saada ja teda ärawõita.“

Nende mõtetega heitis krahw woodisse ja uinus pea magama.

Teisel hommikul kutsus krahw peremehe oma juure ja kästis teda wõdra mehe juure minna, kes torni toas elas, ja tema käest küsida, kas krahw temaga jutule wõiks saada, temal olla

temaga rääkimist. Peremees tuli tagasi ja tõi wastuse, et wõdras mees krahwi paluda, teda woatama tulla. Krahw läks siis ka ja leidis sealt toast ühe kuwatand näuga, aga tugewa kehaga munga Augustinuse jeltsiist, kes teda lahkestest teretas ja küsis, mis krahwi tahtmine pidi olema.

„Auustud herra,“ kostis krahw, „ma kuulsin eile õhtu läbi akna teie palwet, see on mo südant wäga liigutanud. Teie olete wist üks waga püha ja tark mees ja mina pidin teid paluma, et õnnistage mind Jumala nimel, et hea töö, mis ma tahan ette wõtta, peaks korda minema.“

„Õsanda õnnistust soowin mina teile südamest,“ wastas munk, „aga ärge huiidke mind pühaks, ma olen niisama sugune waene patune kui teie, ma elan ka üksipäinis Jumala armu waral. Aga ma armastan Õsandat Seeinist, ja seist et teie teda ka näitate armastawat, siis arwan ma teid omaks sõbraks ja armiaks wennaks, kellele ma kõik head soowin. Muud kui ärge pange oma lootust hea tegude peale, Õsand hoolib südamest.“

„Tõsi kül,“ kostis krahw, „aga kui Jumal mo südame läbitatsub, siis ta tunneb ka, et ma üksi-päinis tema koguduse kasu nõuan.“